

מסורת הש"ס

(א) [שמות כב], (ב) ועין
 (ג) גי' רש"ל דנחלת
 (ד) ונדרה דחד וגדיש דחד,
 (ה) [רש"ל].

תורה אור השלם

ו. כי יבצר איש שדה או
ביתו ושלח את בעירו
ובצר בשדה או ביתו
שדהו ומיטב כרמו
ושלם: שמות כב ד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה היכי וכו'
היכי נטמאן מי לא
מחייב: (ב) ד"ה הי"ג וכו'
קס"ד דנחלת ודוררה
דדור וגדש דהד: (ג) ד"ה
נגדש וכו' אח"כ משום
האי מדרה שו הוי:

גליון הש"ס

ישראל ד"ר דותם ודחיות
בו ולא תימא מסוגת
עין נהר"ם נמרקי סי'
ג' תוס' ד"ה ולחייב בו'
דא ליכטא בו' ונראה
סבאן לזקוק. ע"י לקמן
דף כ ע"כ מדיה אמת
פטור: ד"ה תפשוט בו'
דמחייב בלקיחה לתורא.
ע"י לעיל דף כ ע"ה
תוספות ד"ה תתגלגל:

הגהות דער א

(א) גם' אלה לתאן כו'. ייב
ההירף ורמנ"ס מפרשים
שחזר מתי' ראשון כגון
שנפלה כו' ומפרשים לחיוב
הלוי הוא משום ממוט
(וענגריא קי' תייה ס"ק
:ג"ב)

מוסף רש"י

בבוקר ממונו. שהיו
ממנו, דמיון כי תא,
ששם ממנה, שהיו
תוך של והלו חלקה
בין של חורו (קמח)
בבוקר ביום.
קראו מעשר נדים (שם).
למרך אשו משום
חיו. מוכן כי שמך
למחוק ולחור נשים
עדי, הכא נמי איהו נוסיה
עדי, ונמקל מיה לתינו
לתינו נדרים אה חס
הא חס (שם).

כיצד הרגל פרק שני בבא קמא

בְּנוּי תַּמּוּנָה. דְּלִבְיָא (כ) כִּי תִלָּא אֶשׁ דְּמַשְׁמַע מַעֲמָה: **בְּנוּי נֹפֶה**. דְּקָרִי לִיָּה מַצְעִיר: **הִיבִי מַשְׁכָּחָה** לָהּ. אִילוּ אִלְמֵ דְלֹס זֹרֵק תָּן וְהִזִּיק עֲבֻמָּוֹן (א) לָהּ מִיַּחֲבִיב בְּנוֹחַ הָא קִימָא לָן בְּהַאי פִּירִיקָן (דָּף ט:). פֻּלַּע הַחֶמֶת פֻּלַּע (שֶׁמֶת כֵּן) לִחְבִּיב הַשְּׁהוּג כְּמוֹד וְאוֹמֵן כְּרֻן. לִישָׁנָא אֲחֵרִינָא

בזקיק ממונו וסיים בזקיק גופו לומר ק"ך אשו
משום חציו אמר רבא קשיא ליה לאבוי למ"ד
אשו משום חציו טמון באש דפמור רחמנא
היכי משכחת לה וניחא ליה "כגון שנפלה
דליקה לאותו חצר ונפלה גדר שלא מחמת
דליקה והלכה והדליקה והזיקה בחצר אחת
דהתם כלו חציו אי הכי לענין גלוי ומרי
כלו חציו אי (א) אלא כמאן דאית ליה משום
חציו אית ליה נמי משום ממונו "דכגון שהיה
לו לגדרה ולא גדרה דהתם שורו הוא ולא
טפח באפה וכי מאחר דמאן דאית ליה משום
חציו אית ליה נמי משום ממונו מאי בנייהו
איכא בנייהו "לחייבו בארבעה דברים: על
החררה משלם כו'; מאן חייב בעל כלב
ולחייבי נמי בעל גחלת כששימור גחלתו או
כששימור נחלתו מאי בעי כלב התם "בשחתר
אמר רב מרי בריה דרב כהנא זאת אומרת
סתם דלתות חתורות הן אצל כלב דאכלה
היכא אילימא דאכלה בגדיש דעלמא הא
בעינן "וביער בשדה אחר וליכא לא צריכא
ד"אכלה בגדיש דבעל חררה תפשוט ידפי פרה
כתוצר

אחרון לעיל (ב). לרבי יוחנן אשׁוּ משׁוּס חזׁי אֲלַמָּה בְּשׂאֹו נָמִי פִלְגִי הִיכָּה דְּגַחְלָתָּ שְׁלֹו בְּשַׁלְמָה עַד הִשְׁחָה דְּשִׁמְעִין מְשׁוּס חֲזׁי דְּוָקָא וְשִׁלְשׁוּ מְשׁוּס מְמוּטוּ וְדִמְלִירְתָּ מִמּוֹן אִתָּה בִּיה מְשַׁחֵא אִתָּה לִית בִּיה מְשַׁחֵא אִיכָּה בְּמִיתוּהָ הִיכָּה דְּלִחִיחַ מְמוּטוּ וְלִיחִיחַ חֲזׁי כִּי הֵךְ דְּנִפְלֵה גַּדְרָ דְּכָלֹו נָמִי חֲזׁי דְּלִמְד״ מְשׁוּס חֲזׁי דְּוָקָא פְּטוּר אֲבָל הִשְׁחָה לְדִמְלִירְתוּהָ חֲזׁי מִחֵי בִּינִיחוּ: לְמִינֵיבּוּ בְּד״ דְּבִרְיִים. לְמִד״ מְשׁוּס חֲזׁי נָמִי מְחִיבִין לִיה אֲשֶׁם סָרְף אֲשׁוּ ד״ אֲשֶׁם חֲזׁי בְּחִרְבָּנָה דְּבִרְיִים נֹק וְעַבְרָ רִיפִי וְשִׁבְתָּ אֲבָל בְּנוֹשֶׁת לֹא דְאִמְרִין בְּשִׁילֵי פִירְקִין (מ). אִינוּ חֲזׁי עַל הַבּוֹשֶׁת עַד שִׁיבָה מְחִיבִין אֲבָל ד״ דְּבִרְיִים חֲזׁי דְּפִשְׁעֵיהּ הִיא הִדּוּ לִיה לֹאסְקִין שִׁיבָה מְחִיבִין שִׁדּוּחַ מוֹלִיכָתָהּ וְדִמְלִירְתָּ בְּשִׁילֵי פִירְקִין (ס). נֶפֶל נָמִי בְּגַב בְּרִחוּת מִזִּיחַ חֲזׁי בְּד״ דְּבִרְיִים וּפְטוּר עַל הַבּוֹשֶׁת לְמִד״ מְשׁוּס מְמוּטוּ מְשׁוּס חֲזׁי אִיהַ דְּרֵאָה מְמוּטוּ אֲשׁׁ״ג פְּטוּר וְחֲזׁי אֲשׁׁ״ג דְּלֵאלֹו מְמוּטוּ מְשׁוּס חֲזׁי לִיה וְלִמְלָחָן לִימֵת לִיה חֲזׁי מְמוּטוּ אֲשׁׁ״ג מְחִיבִין כְּדִמְלִירְתוּהָ לְעִילֵי (ש). וְהִיא דְּנִקְטָ״ ד״ דְּבִרְיִים מְשׁוּס דֹּאפִילוּ הִיכָּה דְּהַגְחֵלָתָּ שְׁלֹו שִׁמְעַתָּה לִי דִּישׁ חִילּוֹק בְּדְבָרֵיהֶם וְעוֹד דְּמִילְתָּא דְּשִׁמְיָה הִיא. מִפִּי הַמּוֹרֶה שִׁמְעַמְתִּי אֲבָל לֹאֹן דְּרֹאשׁוֹן נִרְאָה לִי: מֵאֵן חֲזׁי בְּעַל הַכֵּלִי. אֲמַתְמִינִיחָא מְהִדָּר דְּקָמֵת עַל הַגְדִּים מְשֻׁלֵּם חֲזׁי מֹק: הִיא״ חֲזׁי בְּעַל הַכֵּלִי נָמִי בְּעַל הַגְחֵלָתָּ לְעִיל (ש). עַל הַגְדִּים מְשֻׁלֵּם חֲזׁי נֹק לְדִרְוּרוֹת הֵן לְשֵׁם בְּעַל הַגְחֵלָתָּ וְעוֹד הֵאָחֵר דֵּהָ מְמוּטוּ הוּא וְרִישׁ לְקִיס דְּלִמְרַע עַל הַגְדִּים כּוּלֵּי הִיא פְּטוּרָה לְשֵׁם בְּעַל הַגְחֵלָתָּ כּוּלֵּי וְקִיס״ (א). דְּהַגְחֵלָתָּ (א) דְּמִדָּה וְחֲרָרָה וְגִידִים יִדְחֵד: בְּשִׁמְיָר בְּחָלּוֹ. שְׁעַל לְמִלּוּת בִּיתוּ יִפֵּה וְחֹזֶנֶם הוּא: אֲשׁׁ״ג אֲוֹמֵרִים. מְחִיבִין לְבַעַל כֹּלֹו אֲחֵרָהּ נֹק שֵׁם אֲלַמָּה לֹאֹו שִׁנִּי הוּא הִיא שְׁחָרָה אִתָּה הֵלֵם: דְּפִסֵּם דְּלִפּוֹם מְסוּרוֹת הֵן אֲבָל הַכֵּלִי. וְלֹא מִיחָא מְשׁוּנָה הוּא וּפִלְגָּה נֹקָה מְשֻׁלֵּם: דְּנִרְשׁ דְּעִלְמָא. אֲמִיחַ מְשֻׁלֵּם (א) מְרָרָה הִיא שֵׁן הוּא וְנִבְעִין עוֹדָה אֲחֵר דְּרֹאשׁ וְלִיכָּה: פְּסֻסֻּת. מְשֻׁלֵּם (א) מְשֻׁלֵּם מְרָרָה: דִּישׁ עֲרִיסוֹ. שֵׁן מִיּוֹק הַיּוֹבֵלָתָּ בְּחֵזֶר הִנְיָח:

בספר

הראוי לה ומהיהא דלכלה מזרי הרחבה ומתוך החסות ועוד אומם
שנטול חררה דרייק מניה השתא ועוד מאי קאמר מאי בעי ריפאן
הלא מאי קאמט ואלא מהיהא דנטול חררה משום דס"ר דאם לן
המחוק [חייב] דמחייבין בלקוחה לחלוד וכן הסברה טעם דלין
הדינים היינו לקוחה וקמנעיה ליה גנוס אלם הושיט פירות בפי פרי
יכולה ליקח אם לא שהושיט לה ואי כחצר הניקח דמי חייב צעל
דקאמר תפסות ולו ממנני אלם מסויגיה דשנמנני דקאומה אלם
הניקח [חייב] על פי שאין טעם בדבר וזה מה צורך בנאילה אלם
הניקח דמיאל דאן כחצר המייד דמיאל וזו אמר ליה מאי בעי ריפאן

כג.

עין משפט
גר מצוה

בזה א מ"י פ"ד מהלכות
נזקי ממון הלכה ד'
עוש"ע ח"מ סי' תי"ח ע"פ
יג וע"ן במ"מ פ"ד
מהלכות נזקי ממון הלכה
טו:

נָתַן ב' מֵי סִידֵּר מֵהָאֵל
מִזֵּק מִמֶּנּוּ הִלֵּכָה ד'
קָמָה עֲשִׂין קוּ טוֹשִׁיעַ שֶׁס'
סָעִיף וְסָעִיף יג'
ס ב' מֵי שֶׁס הִלֵּכָה מו'
טוֹשִׁיעַ שֶׁס סָעִיף יז':
סא ד ה ו מֵי פִּיב שֶׁס
הִלֵּכָה י ית ועי'
הַשְּׁנוּת וְכַתִּיבָה קָמָה שֶׁס'
טוֹר טוֹשִׁיעַ חִימ קר' שֶׁס'
סב ז טוֹשִׁיעַ חִימ קר'
שֶׁס סָעִיף י:

רבינו חננאל

[illegible]

מב

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones